

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΚΙ ΟΙ ΠΙΚΡΕΣ ΜΟΥ...

Τα βάσανα κι οι πίκρες μου γιομίζουν την καρδιά μου,
και προσπαθώ κάπου να βρω κουφάλα να τρυπώσω,
το βάρος το αβάσταχτο, κει μέσα να το χώσω.

Να σβήσω τούτον τον καημό
οπού με σέρνει στον κρημό
με τον λαιμό δεμένο.
Μα, θ' αποφύγω τον χαμό;
Μπροστά μου βρίσκω ποταμό
δάκρυα φουσκωμένο!

Κι απ' το μαράζι επιθυμώ
να πέσω μέσα, να πνιγώ.
Μα πάλι μετανιώνω.
Σκέφτομαι τούτο το μωρό,
που μεγαλώνει ορφανό
κι ανησυχώ και λιώνω.

Τα βάσανα κι οι πίκρες μου δεν έχουν τελειωμό.
Θλίβομαι κι ολοφύρομαι, δακρύζω και θρηνώ,
γιατ' έθαψα, στα νιάτα του, τέτοιο λεβέντη γιο.

Χάρης Μεττής
10 Φεβρουαρίου 2012